

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 153/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť L. B., t. č. Ústav na výkon väzby L., zastúpeného advokátom Mgr. K. V., T., ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a svojich práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2004 doručená sťažnosť L. B., t. č. Ústav na výkon väzby L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu Trenčín (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Sťažovateľ je t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby L., do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tp 117/2001 z 18. októbra 2001 podľa § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z dôvodu, že nemá trvalé bydlisko a je dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ je vo väzbe od 16. októbra 2001 a táto väzba naďalej trvá bez prerušenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. Ntv-II 108/03 z 30. septembra 2003 predĺžil lehotu trvania väzby u sťažovateľa do 16. júna 2004 s odôvodnením, že dôvody ďalšieho trvania väzby sťažovateľa podľa § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku naďalej existujú.

Sťažovateľ podal krajskému súdu 25. novembra 2003 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej opísal chronologický prehľad okolností predchádzajúcich jeho vzatiu do väzby, podľa ktorých sa trestnému stíhaniu nevyhýba ani sa neskrýva. V žiadosti poukázal aj na porušenie jeho práva na obhajobu.

Krajský súd napadnutým uznesením z 2. decembra 2003 žiadosť sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že *„dôvody väzby, ako tieto uviedol okresný súd v uznesení o vzatí do väzby, sú v plnom rozsahu dané a pretrvávajú doposiaľ. U obžalovaného naďalej existuje dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom je potrebné poukázať na obsah zistení, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli v čase zadržania menovaného, ktorý sa v mieste trvalého bydliska nezdržiaval, pričom o začatí trestného stíhania vedel a jeho ďalšie kroky v tomto období viedli k tomu, aby ušiel a vyhol sa trestnému stíhaniu“*.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 To 105/03 zo 4. februára 2004 zamietol. Toto uznesenie podľa zistenia ústavného súdu bolo sťažovateľovi doručené 18. februára 2004.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd L. B., bytom v T., podľa čl. 127 Ústavy SR 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení vykonaných ústavnými zákonmi, napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 1 T 12/02-898, zo dňa 2. 12. 2003 zrušuje, pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zakazuje a Krajskému súdu v Trenčíne prikazuje, aby svojím rozhodnutím o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu obnovil stav pred porušením jeho základného práva a slobody.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach upravujú ustanovenia § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z týchto podmienok je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (vrátane zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Pri rozhodovaní o lehote trvania väzby je potrebné označiť konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú príslušnú (zákonom označenú) obavu, v danom prípade uvedenú v § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že naďalej sú dané dôvody väzby.

Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Neoddeliteľnou súčasťou ochrany ústavnosti je ochrana základných práv a slobôd, ktoré fyzickým osobám a právnickým osobám zaručuje ústava a medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Pretože ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade viazaný návrhom na začatie konania, pri svojom posudzovaní bral do úvahy len konkrétne súdne rozhodnutie označené sťažovateľom, t. j. uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva, a sťažnosťou sa zaoberal iba v rozsahu, v akom predmet konania vymedzil právny zástupca sťažovateľa v jej petite.

Sťažovateľom namietaným uznesením krajského súdu malo dôjsť k namietanému porušeniu jeho práv, ktoré si mohol chrániť podaním sťažnosti najvyššiemu súdu. To sa napokon aj stalo, pričom o jeho sťažnosti rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 To 105/03 zo 4. februára 2004 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd uviedol, že dôvody väzby, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, naďalej trvajú, a preto nepovažoval sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú a túto podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Ústavný súd konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003, o ktorom na základe odvolania

rozhodoval najvyšší súd. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde, ústavný súd nemá právomoc preskúmať predmetné uznesenie krajského súdu, pretože o odvolaní voči tomuto uzneseniu rozhodoval najvyšší súd.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003, odmietol už pri predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože došlo k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd už nerozhodoval o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha zrušenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 T 12/02 z 2. decembra 2003.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2004